

Мариана Тинчева Еклесия
Денят на второто рождение

„Блажен е оня, който чете, и ония, които слушат думите на пророчеството и пазят написаното в него, защото времето е близо.“

(Откр. 1:3)

До 1990 г. не вярвах в съществуването на живот и разум извън нас. Бях сигурна, че онези, които говорят за необичайни явления и невидими гласове, са с отклонение от нормалното. Не вярвах, че петричката ясно-видка Ванга може да има знание за събитията, които са се случили или ще се случат, без тя да е техин свидетел – откъде ще ги гледа? Как да повярва човек в добрите чудеса и любовта на Твореца, като вижда околния свят, изпълнен с болести, конфликти, войни, егоизъм?... Въпреки това през 1992 г. реших да търся Христос – тук, там, където говорят и вярват в Него; при онези, които очакват да получат помощ или откровение свише... През есента ме приеха в Богословския факултет на СУ „Св. Климент Охридски“ и само след месеци започнах да чувам край себе си гласове от невидимото. Как да споделя с ближните си, щом вече бях сигурна, че необичайните явления са плод на болестен човешки разум? Нещо повече: открих бързо, че гласът, който говори, знае какво се случва навсякъде, по всяко време; знае всички значителни и маловажни събития. Понякога личното ми очакване се различаваше от неговото предупреждение, затова изговарях на глас: „Ти си лукав лъжец!“... Но в крайна сметка по-вярната информация оставаше онази, съобщена от него.

На 8 януари 1994 г. сутринта дълго не станах от леглото. Взех Новия завет, започнах да чета за изпит, но към девет часа очите ми се затваряха. Положих книгата върху себе си без да заспивам и ненадейно под клепачите ми се появи кръг с ярка светлина, подобна на слънцето. След миг в кръга видях кръст, а около него летеше гълъб. След секунди гълъбът и кръстът изчезнаха, за да отстъпят място на отворена книга. Виждах я с очите си, а съзнавах, че е някъде далече в небесата. Ненадейното ѝ появяване настъпи със звук, подобен на морзовата азбука, която не познавах, а в съзнанието ми свръхинстинктивно се изписаха текстове от свещени книги. Когато и кръгът, и книгата изчезнаха, под затворените ми клепки блесна екран, подобен на цветен телевизор. Виждаха се много хора, облечени простовато, с калпаци, с вили и тояги; те прииждаха от улицата на Народното събрание в София и се отправиха към „Св. Александър Невски“. Влязоха в храма, тръгнаха към олтара, негодуваха, питаха нещо свещеника, но той им каза, че не може да направи нищо. Бях сред всички, разбирах ги, помолих свещеника да им помогне, а той отново отговори, че не е в състояние да промени събитията, да изпълни желанията им. По късно чух висок глас, който уточни: „Църквата не може да отмени силата и волята на Бога!“... Кадърът се смени: в екрана се появиха средновековни, островърхи къчички, огряни от светлина;

приличаха на детска приказка и чух своя глас да изговаря на немски: „Майне мутти“ /прев. моята майка/. Изненадах се, че друг говори вместо мен и разбрах, че ще видя тези къщички с очите си наживо в Германия. В този момент пътуването до Германия ми звучеше абсурдно – едва събирах стотинки за билети в градския транспорт, че да замина зад граница?... После млад мъж в автобус каза със спокоен глас: „Братя и сестри, молете се!“... След това видях нова съвсем различна сцена – седим си със Симеон Саксбурготски на една маса, мълчим, гледаме се. На масата няма нищо; аз съм отегчена и разочарована, а край нас е притенциозно. По това време ставаше дума този известен българин в Мадрид да се върне в страната ни, за да помогне в политиката на демокрация... После видях много хора, които се веселят, мъж в расо, когото не познавах и чух глас: „Рим, папата.“ – с уточнение, че папа Йоан Павел Втори ще дойде в България... После видях обгорена земя, дим, пушек, паника. Имах чувство, че това се случва далече от мен в пространството и времето, но изпитвах тревога, исках неприятното известие да спре. После чух глас: „Светът днес не е същият, той е бил и ще бъде същият, но днес светът не е същият.“... После притвор на храм с надпис от Откровението на Св. Йоан Богослов. След около половин час екранът на „телевизора“ се изключи така ненадейно, както неочаквано се беше появил пред очите ми.

Колкото повече мислех за този случай, толкова по-малко разбирах какво означава, защо го видях? До навършените мои 44 години подобно чудо не бях преживяла. Следващите три дни бях замаяна от очакване „екранът“ отново да се отвори, но това не се случи... На 12 януари отивах на вечерна служба в храма „Св. Александър Невски“ и пред входа видях монтирани уредби. От улицата на Парламента прииждаха хора в протестен митинг заради обедняването, безработицата, поскъпването на храната, нахлуване на труден живот, срещу който Църквата и профсъюзите не можеха да направят нищо. Беше почти същото, което видях пред очите си вкъщи на 8 януари сутринта. В реалния случай протестиращите не влязоха в храма, но тази вечер не се чу нищо от вечерната молитва, тъй като гласът на тон-колониите ехтеше на стотици метри околоръст... Следващите дни постоянно очаквах да се случат следващите предсказани събития, ала те не дойдоха със същата скорост, с която лентата на виденията се изнизваше пред очите ми в началото на годината.

През пролетта на 1995 г. започнах да помагам като доброволец в хоспис „Милосърдие“, като носих храна на две самотни, болни жени, които не можеха да излизат от домовете си. Там работеше и Стефан

Пашов, който имаше изключително смирен, благороден характер, получен навярно в дар за силната му вяра в Бог. През лятото на 1997 г. около 50 човека бяхме поканени на пътешествие за вярата до Тезе във Франция – религиозен център, основан от брат Роже Шутс, където се събират хиляди млади хора и се молят. Организаторите във Франция знаеха, че икономическото положение на България не позволява на младите хора да пътуват свободно, затова поемаха всички разноски около пътуването: нощувка, храна, път. Не вярвах, че ще бъда включена в групата, но така или иначе на 9 август 1997 г. тръгнахме от София. Водач ни беше Стефан Пашов, който преди потеглянето каза по микрофона на автобуса: „Братя и сестри, молете се!“ Бях забравила вече този глас от януари 1994 г., но когато го чувах десетки пъти, повторен от устата на хиляди млади хора в Тезе, Франция, се досетих, че той ми беше предсказан като лично преживяване... През лятото на 1998 г. други доброволни съратници на хосписа бяха поканени на празниците „Католикентаг“ в гр. Майнц, Германия. Този стар немски град е толкова романтичен и чист, че напомня средновековна приказка. Сутринта, докато се разхождахме по уличките, не вярвах на очите си – същите приказни, островърхи къщи, които бях видяла на 8 януари и мислех, че никога няма да се докосна до тях наживо. С нас беше основателката на хосписа Донка Паприкова, която немците често наричаха заради възрастта ѝ „Баба Донка“ или я прегръщаха с думите „Майне мути“.

Когато започна да се говори, че цар Симеон ще дойде в България, бях сигурна, че това ще се случи; вярвах, че ще спечели изборите, защото се превърна в една от поредните илюзии за по-добър живот на много хора. Никога не съм седяла с него на една маса, както го видях на 8 януари 1994 г., но по времето на управлението му бях сред онези българи, които нямаха на трапезите си почти нищо и се страхуваха за оцеляването на семействата си.

Докато седяхме пред екрана на телевизора часове наред на 11 септември 2001 г. и гледахме кошмарното сгромолясване на Близнаците в Ню Йорк, си давах сметка за тягостното, страховито и неотразимо чувство на разруха, което имах на 8 януари преди осем години. Тогава изобщо не можех да допусна, че най-могъщата военна и икономическа сила – САЩ, ще претърпи такова премеждие. Дни след терористичния удар прочетох в един вестник думите на президента Буш: „Днес светът не е същият, той е бил и ще бъде същият, но днес светът не е същият.“ Слава Богу, че след всички поредни конфликти, произтичащи от 11 септември 2001 г. светът продължава да съществува!

През 1994 г. дипломатическите отношения между Българската Православна църква и Рим не бяха на завидна висота поне в първите години на демокрацията. Каноничната църковна забрана за молитвено общуване между хора от различни деноминации ме караше да вярвам, че визитата на папата е невъзможна и нежелана – поне така се представяше от медиите, жадни за конфликти и сензации. Но през май 2002 г. католическият глава пристигна в България, поканен преди всичко от католическите християни в страната, които се вълнуваха от неговото височайшо присъствие и го считаха като връх на добрите християнски отношения. В реалния живот се запознах с епископ Христо Пройков, Апостолически екзарх на католическите християни в България – човекът, когото бях „срещнала“ на 8 януари. Той положи всички усилия за пристигането на католическия глава в България, когото гледах от екрана на телевизора.

Така за пореден път повярвах на Онзи, Който знае всичко, направлява Го, защото Неговите закони и воля и не се отменят. Още много други събития на добра участ и изпитания се сбъднаха безусловно в определения от Него ден, час, година... Затова нарекох осми януари 1994 г. Денят на второто ми рождение.

КРАЙ

© Мариана Тинчева Еклесия

Източник: <http://bezmonitor.info/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10464>]